

Simona M. Vrăbiescu Kleckner

*Pe urmele mele
în două lumi:
România - SUA*

*Romanul unei vieti –
cronica unei epoci*

Volumul II

CUPRINS

<i>Cuvântul autorului la volumul al II-lea</i>	7
<i>Cuvânt înainte</i> (Dumitru Radu Popa)	13
CAPITOLUL 1	
STEINBERG-KASS (aprilie 1966 – decembrie 1967)	17
CAPITOLUL 2	
UNIVERSITATEA COLUMBIA ȘI BIBLIOTECA PUBLICĂ NEW YORK (ianuarie 1968 – august 1969)	56
CAPITOLUL 3	
UNIVERSITATEA NEW YORK (septembrie 1969 – 30 noiembrie 1974)	92
CAPITOLUL 4	
NAȚIUNILE UNITE (ianuarie 1975 – aprilie 1979)	166
CAPITOLUL 5	
NAȚIUNILE UNITE (1980–1987)	252
CAPITOLUL 6	
CURTEA FEDERALĂ DE COMERȚ INTERNAȚIONAL (1987–1996)	388
CAPITOLUL 7	
SUA–ROMÂNIA (1996–2013)	501
<i>Bibliografie</i>	561
<i>Index de nume</i>	567

CAPITOLUL 1
STEINBERG-KASS
aprilie 1966 – decembrie 1967

De la Roma am ajuns la New York, duminică 27 aprilie 1966, la ora 2:00 p.m. Intrând în marele aeroport JFK, punând un picior ferm pe pământul american, aveam în suflet mari speranțe și multe visuri. După ce am trecut prin culoare lungi, am ajuns la punctul de graniță la ghișeul special pentru imigranți. Am prezentat documentele noastre grănicerului, documente din care reieșea că eram nou-sosiți. El ne-a privit atent și a comparat fotografia cu fetele, a scris ceva și a ștampilat documentele. M-a mirat faptul că scria cu stânga, nu mai văzusem asta în țară, unde chiar dacă erai stângaci, erai forțat să scrii cu dreapta. Apoi grănicerul ne-a înapoiat documentele și cu un zâmbet larg ne-a urat „bun-sosit pe pământul american”. Totul a fost simplu, rapid și prietenos. Asta a fost prima impresie în SUA și diferența față de aeroportul Băneasa pe care l-am lăsat împânzit cu militari și securiști înarmați cu arme automate, a căror prezență era destinată să intimideze cetățenii. Se zice că în viață este important să faci alegeri înțelepte; în acea clipă am înțeles că făcusem alegerea înțeleaptă să părăsim grozăvia puterii comuniste.

După ce ne-am luat cele două geamantane, am pornit spre ieșire, unde ne aștepta Henry cu fratele său Harry, pe care nu-l cunoșteam. Amândoi ne-au îmbrățișat și Henry a subliniat imediat cu mândrie că venirea lui în România a contribuit la sosirea noastră astăzi aici. Avea dreptate. În mașină a adăugat că la insistențele surorii sale Aida, fiul ei Norman

nu a putut s-o refuze și a trimis 500 de dolari la organizația HIAS din Roma pentru noi, după ce ea primise o scrisoare de la un prieten de al nostru (Sandu Missirliu) care o înștiințase că reușiserăm să emigrăm din România și ne aflam la Neapole în drum spre Israel. „După cum știți”, a continuat el, „Aida vă asigurase că vrea să veniți aici. Acum vă așteaptă cu nerăbdare, și vă face o surpriză...” și s-a uitat la mine cu ochi conspirativi. Rudi stătea în față lângă Harry care conducea mașina și îi prezenta orașul. Mergeam spre cartierul Bronx, unde locuiau Aida și Sam, pe Wallace Avenue, și unde aveam să locuim în camerele părăsite de copiii lor, care acum erau fiecare la casa lui.

În drum am trecut pe un pod mare și impozant, Queensboro, clădit în 1907, care făcea legătura între insulele Queens și Manhattan, cel cu zgârie-norii. Deodată Henry îmi atrage atenția asupra uneia dintre clădirile din stânga, cea a Națiunilor Unite. Brusc mi-a venit ideea că aș dori să lucrez acolo și am spus în gând: „Doamne, ajută-mă să ajung acolo, să pot face ceva și pentru România.” M-a distrat faptul că în prima oră după aterizare îmi găsisem deja un țel, dar evident nu și cum aș putea să ajung la atingerea lui. Mă bizuiam pe rugăciunile mele, care întotdeauna îmi deschideau o cale.

Lăsând în urmă podul, am intrat în Manhattan, unde Harry a trebuit să încetinească viteza și astfel am putut vedea ceva din orașul mult visat de Rudi. Acesta nu semăna cu niciun altul. Din cauza blocurilor înalte de abia vedeam cerul. Străzile erau pline de lume, oameni de toate felurile și rasele, cu o expresie relaxată, fără asemănare cu cele citite despre ororile „capitalismului în putrefacție”. Întrevedeam că viitorul nostru avea să fie într-un „altundeva impunător”, care nu mă intimidă, ci îmi dădea satisfacție. Concomitent, dorința de a lucra la Națiunile Unite îmi rămăsese în minte de când mă fulgerase ideea. Ajunsă „acasă” la *Tante Aida*, sau *Ida* cum o voi numi de aici încolo, m-am trezit din reverie.

Ea și Sam ne-au primit cu cele mai calde îmbrățișări, cu bucurie și satisfacție că dorința ei de a ne aduce în SUA s-a realizat. Surpriza a fost un mare „Welcome Home”, bine ați venit acasă, scris din litere mari în diverse culori, agățat pe un perete din sufragerie, unde era o masă pusă cu multe tacâmuri. Rudi și cu mine eram obosiți din cauză de „jet lag”, schimbarea de fus orar, preferând să ne fi putut culca. Dar cum spune francezul, „noblesse oblige”: am lăsat geamantanele în „camera noastră”, am dat cu apă rece pe față și m-am pregătit sufletește să cunoaștem numeroasa și noua noastră familie. Fiind duminică, au venit toți să-i cunoască pe „verisorii lor” lăudați de Ida, Sam și Henry. Norman fiul, care semăna cu Ida, soția lui, Sandra, o canadiancă frumoasă și bine îmbrăcată, cu fiul cel mare, cei doi gemeni și fetița în căruț, lăsată în altă cameră. Aflasem de la Henry că Norman făcuse avere datorită Idei, care l-a împins să intre în afaceri de modă și îmbrăcăminte, ea dându-i o sumă inițială din economiile lor. Norman nu s-a dezis și a reușit, devenind succesul familiei. Sora lui, Corine, care semăna leit cu Sam, venise cu Carl, soțul ei, și cei trei copii, două fetițe și un băiețel. Hariette, sora cea mică, nu semăna cu nimeni, era frumoasă, înaltă, divorțată, și venise cu băiețelul ei Philippe. De asemenea au venit frații Idei, Henry și Harry, cu soțiile. Iar după masă a mai sosit Myrna, fiica lui Sam din prima căsătorie, cu soțul ei și trei copii adoptivi crescuți de Ida; Rosy cu soțul ei; Lya, profesoară de matematică cu soțul ei; și Peter, necăsătorit. Altă dată îi vom cunoaște și pe copiii cu soțiile și nepoții lui Henry. Ida era stălpul tuturor, ea i-a crescut, ea îi urmărea, ea îi sfătuia. Acum eram și noi! Am putut comunica cu ei fluent în engleză datorită lecțiilor mele cu Mrs. Murphy, iar Rudi se descurca și el puțin în urma lecțiilor de limba engleză oferite de HIAS în Italia.

Ceea ce m-a impresionat foarte mult a fost că Ida a trecut la telefon, a vorbit cu telefonista, mi-a cerut numărul tatei și în scurt timp am auzit vocea lui. A fost mai mult decât fericit

să ne știe ajunși cu bine în SUA și în grija Idei care, vorbind românește, i-a spus că ea și Sam vor fi „părinții noștri“. Parcă o vedeam pe Florica spunând: „Vezi, George, ți-am spus că totul va decurge bine.“ Florica a fost întotdeauna tonică și optimistă și la telefon mi-a promis că îi va transmite și lui Mancy vestea sosirii noastre în SUA. În lipsa noastră, mama venea acum des în Miliției.

Așezându-ne la masă, m-a emoționat atenția Idei de a fi făcut o salată de vinete, căreia îi duceam dorul de când plecasem din țară. Ida se mândrea cu noi și cred că le făcuserăm comensilor o impresie bună. Norman, constatând engleza mea convenabilă, a promis că-mi va găsi o slujbă și lui Rudi i-a dat 50 de dolari să avem bani de buzunar. Iar Ida a spus că va căuta telefonic agenții în domeniul construcțiilor pentru Rudi, lucru foarte greu pentru că în acest domeniu trebuie să aparții „to the Union“ adică sindicatului respectiv. La fel a promis și Henry.

În prima seară în SUA ne-am culcat recunoscători pentru tot ce făcuse Ida pentru noi și pentru frumoasa primire. Totuși, mă gândeam la ce îmi spusese Ioana Crătunescu la Roma: „Vezi că americanii cu cât sunt mai bogați cu atât sunt mai calculați“, și „ești bine văzut dacă nu ai datorii și ai un credit financiar bun cu prietenii sau la bancă.“ Așa că plănuiam ca a doua zi să rezolv două probleme. Una să dau telefon lui Edith Răileanu, să-i spun că am o scrisoare pentru ea din partea prietenei Irina Luca și să contactez pe George Kandel, fostul chiriaș din Armașului și cumnat pe hârtie, având numărul său de telefon de la Lulu.

Dimineața am dat mai întâi telefon lui Edith: „Alo, doamna Răileanu?“ „Da!“ „Sunt Simona K..., nu mă cunoașteți dar am venit din România și am o scrisoare...“ „Ah! Sunt fericită să vă cunosc, să am vești despre Irina și România. Cu soțul meu vă invităm duminica viitoare la noi la masă la ora 13:30. Neapărat. Puteți?“ Am zis că venim și am întrebat dacă adresa de pe plic, 110 West Str. 69, 6th floor, New York, NY 10023,

este încă valabilă. Răspunsul a fost afirmativ. Punând telefonul jos știam că scăpam de o obligație. Sau așa o consideram eu atunci.

Apoi am făcut numărul lui George: „Alo, George? Aici este Mona.“ El, mirat, întreabă: „Mona din Armașului?“ Am zis: „Da! Eu sunt.“ Cred că a sărit în sus de pe scaun și a întrebat: „Unde ești?“ Am răspuns: „Vorbesc din New York, am numărul tău de telefon de la Lulu.“ Iar el a adăugat: „Când ai venit și unde stai?“ I-am răspuns pe scurt cum am ajuns și unde mă aflu. Spontan, mi-a spus: „Ești nou-venită, ca vechi prieteni, pot să te ajut cu ceva?“ În clipa aceea mi-a venit ideea că Norman a depus 500 de dolari pentru noi și l-am întrebat dacă mă poate împrumuta cu această sumă. „Nicio problemă“, a fost răspunsul lui. „Vin mâine la ora 17:30 să te iau cu soțul tău să mâncăm împreună în oraș, să aflu tot ce s-a întâmplat de când nu ne-am văzut de aproape 20 de ani.“ Eram mulțumită că dădusem și cel de al doilea telefon. Ar mai fi fost încă unul, prietenelor Ioanei, doamnele Despina Hodoș și Ștefana Cantacuzino, cu alte cuvinte, „fetele Golescu“, cum erau numite aici în exil, dar asta nu implica grabă. Mai întâi trebuia să ne gândim la slujbe și eventual la o locuință, cu toate că Ida dorea să stăm cât mai mult cu ei.

După aceste telefoane, Rudi și cu mine am ieșit în stradă să vizităm cartierul. În Bronx nu erau zgârie-nori, în schimb casele aliniate erau identice, din cărămidă aparentă și cam toate de aceeași înălțime, cu multe magazine în lanț de-a lungul străzilor. Reîntorși acasă, Ida a început să dea telefoane ca să caute pe la diverse agenții o slujbă pentru Rudi. Ceea ce m-a mirat a fost că, dacă greșea un număr sau nu primea un răspuns, chema telefonista să nu îi încarce nota de plată și primea răspuns afirmativ. La fel s-a întâmplat și când am fost cu ea în oraș și telefona de la un telefon public. Când băga un bănuț să poată obține legătura, dacă greșea, se adresa operatoarei, după care bănuțul cădea înapoi. Așa ceva nu mai văzusem și parcă nu-mi venea să cred că este posibil.

MEMORII ȘI CORESPONDENȚĂ

CURTEA VECHЕ

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor
publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

începi să afli

ISBN 978-606-588-550-9 (vol. I-II)
ISBN 978-606-588-681-0

9 786065 886810